

Een jaarwisseling is het geprogrammeerde moment om terug te blikken en vooruit te kijken. Het terugblikken is nodig om van te leren, kijken wat goed is gegaan, wat minder goed is gegaan en wat je beter had kunnen doen. We laten een jaar van ons leven achter. Een jaar van arbeid en rust, van inspanning en ontspanning, van geboorte en verlies, een jaar van zorgen maar ook een jaar van liefde en hoop. Een periode van 365 dagen om van te leren en 365 dagen voor ons om ons te verbeteren. We maken de balans op en nemen mee wat belangrijk is voor de toekomst.

Drie jaar geleden leefden we in een tijd waarin iedereen zocht naar groter, beter, meer...In een tijd waarin iedereen maar aan het vliegen was, altijd op zoek naar groter, beter, meer..

Tussen toen en nu is voor ieder van ons veel veranderd en in het bijzonder in onze gemeente, in onze gemeenschap. We kregen het voor de kiezen: Corona, de Watersnoodramp, De oorlog in Oekraïne en daarmee gepaard gaande vluchtelingen crisis en energiecrisis. Gebeurtenissen waardoor voor velen het bestaan is gaan wankelen. Voor velen echter ook een moment om eens goed te kijken wat er in de wereld om ons heen gebeurt. Dit leidt vaak tot inzichten over ons eigen leven, inzichten die leiden tot onzekerheid of die juist hebben geleid tot wezenlijke veranderingen bij jezelf, in je doen en laten en je relatie met anderen, op je werk, je familie en vrienden, de vereniging waar je lid van bent en wellicht ook ten aanzien van je maatschappelijke overtuigingen, je kijk op de samenleving of geloof.

Nu, drie jaar later, zitten we in een crisis die zijn weerga niet lijkt kennen. Wisten wij veel drie jaar geleden, dat de wereld met een schok tot stilstand zou komen. Dat we van alles moesten heroverwegen, onze verhouding tot de natuur, tot elkaar, tot het leven in het algemeen, tot onze waarden en normen. Vreemd genoeg zijn velen, tijdens die stilstand, alleen maar harder gaan schreeuwen en lijkt er een steeds grotere kloof tussen mensen en hun opvattingen te ontstaan. Ik vraag u laten we kritischer kijken en luisteren. Laat u niets aanpraten zonder zelf na te denken en u te overtuigen of het klopt wat er beweerd wordt. Ik noem een voorbeeld: Statistisch gezien kent Nederland een woningtekort van 315.000 woningen. Ik stel me dan de vraag wáár slapen die tienduizenden mensen die een woning nodig hebben nu? Toch niet allemaal onder een brug? Uiteraard ligt het veel complexer maar denk hier eens wat langer over na en het levert vaak een beter inzicht op in de veronderstelde crisis.

Er is (!) een kloof tussen mensen, mensen in armoede en mensen die alles nog prima kunnen betalen. Een kloof tussen mensen die in veiligheid leven en mensen die op de vlucht zijn. Een kloof tussen mensen die in eenzaamheid leven en mensen die omringd zijn met familie en vrienden. Ik zie het als onze gezamenlijke opgave en opdracht om die kloof te dichten en de verschillen te overbruggen. Anders komen we niet tot oplossingen, anders kunnen we niet verder met de aanpak van de problemen en zorgen die hieruit voortkomen. Anders komen we niet verder om anderen te helpen en te steunen en verliezen we het geloof in onszelf.

Als ik iets heb geleerd van de afgelopen jaren en de afgelopen anderhalf jaar dat ik uw burgemeester mag zijn dan is dit het besef dat wij altijd oplossingen vinden, dat de menselijke veerkracht groter is dan wij denken, dat solidariteit en tolerantie, en de wil om

anderen te helpen een kracht en energie losmaakt die onze gemeenschap heeft laten zien tijdens Corona, de Watersnoodramp en economische onzekerheid voor ons toeristisch stadje. Door schouder-aan-schouder, zij-aan-zij en hand-in-hand de problemen aan te pakken laten wij een periode achter ons die zwaar was en ook de komende tijd de nodige uitdagingen en zorgen zullen voortbrengen. Ik ben er diep van overtuigd dat wij ook komend jaar veel uitdagingen het hoofd kunnen bieden zolang we vertrouwen stellen in elkaar en er ook een voortdurende bereidwilligheid is elkaar op te zoeken en te helpen.

Ervaar de schoonheid van het leven op de plekken waar het zich uiteindelijk afspeelt. Dat zit hem in de natuur, de schoonheid van kunst en muziek, de kameraadschap van het verenigingsleven, van de hand van een dierbare die jouwe omsluit, het moment dat je inziet dat je het alleen niet trekt en we elkaar gewoon nodig hebben.

Mijn toespraak is dan ook een ode:

Een ode aan de zorgmedewerkers die ons al die tijd hebben verzorgd en opgevangen.

Een ode aan alle hulpdiensten: politie, brandweer, ambulancediensten en onze BOA's die 24/7 klaar staan om levens te redden en mensen te helpen.

Een ode aan onze inwoners die zich telkens weer tolerant en gastvrij open stellen voor de honderdduizenden bezoekers die jaarlijks onze mooie gemeente en fraaie natuur bezoeken.

Een ode aan onze ondernemers die ondanks alle tegenslag het beste hebben laten zien en niet bij de pakken zijn gaan neerzitten.

Een ode aan alle verenigingen die de boel bij elkaar hebben gehouden.

Een ode aan onze gemeenteraad en het college die laten zien dat ze overtuigd het beste willen doen voor onze inwoners.

....

Dit is een ode aan u en aan ons allen!

Ik wens u allen een gezond, liefdevol en gelukkig 2023